அத்தியாயம் 4

ஒப்புரவாகுத-ன் மத்தியஸ்தர் மாசில்லாதவர்

முரணானவைகளாக காணப்படுகிற வசனங்களை இசைவுள்ளதாக்குதல் - மேரி மாதா பாவமில்லாதவர் என்ற ரோமன் கத்தோ-க்கரின் போதனை நிலைநிறுத்தப் படவில்லை-தெய்வீக எற்பாட்டிற்கு இயேசுவின் பாவிகளுக்கு விலகின பிறப்பு அவசியம்-இல்லையென்றால் ஈடுப- சாத்தியமில்லை-புரோட்டோ பிலாஸத்தையும் ஜீவனையும் இணைக்கும் விஞ்ஞானத்தின் நவீன அனுமானம்-லோகோஸ் மாம்சமானது - ஸ்திரீயின் பிறப்பு இன்னும் புனிதமடையவேண்டும்-அபூரண தாய் எப்படி மாசற்ற ஒருவரை பிறப்பிக்க முடிந்தது-வேதம் உறுதிப்படுத்துவது போல இதே கோட்பாடுதான் தெய்வீக திட்டத்தின் மற்ற அம்சங்களில் செயல்படுத்தப்படுகிறது.

“அசுத்தமானதி-ருந்து சுத்தமானதைப் பிறப்பிக்கத் தக்கவன் உண்டோ? ஒருவனுமில்லை.” யோபு 14:4

“அவர் நம்முடைய பாவங்களைச் சுமந்து தீர்க்க வெளிப்பட்டா ரென்று அறிவீர்கள், அவரிடத்தில் பாவமில்லை.” 1 யோவா 3:5

“பரிசுத்தரும், குற்றமற்றவரும், மாசில்லாதவரும் பாவிகளுக்கு விலகினவரும், வானங்களிலும் உயர்ந்தவருமாயிருக்கிற இவ்விதமான பிரதான ஆசாரியரே நமக்கு ஏற்றவராயிருக்கிறார்.” எபி. 7:26

ஆதாமின் சந்ததியார் விஷசுனையி-ருந்து வெளிப்பட்ட விஷக்கிருமிகள் தாக்கியதால் அவர்களும் பாவத்திற்கு உள்ளாக்கப் பட்டனர் என்பது முதலாவது நமது அனுபவ அறிவுக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது. முதலாவது வசனம் அப்படி

கூறுகிறது. ஆனால் இக்கருத்துக்கு முரண்பாடாக மனிதனாக வந்த இயேசு கிறிஸ்து மற்ற மனிதர்களி-ருந்து மாறுபட்டவராக, கறை திரையற்றவராக, பாவமற்றவராக, மாசற்றவராக இருந்தார் என்று பின்னால் கூறப்பட்ட வேதவசனம் அறிக்கையிடுகிறது. ஒப்புரவாகுத-ன் முழுமையான கொள்கைப்படி வேதாகமத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற இரட்சகர் பூரண மனிதனாக இருக்க வேண்டும். உலகத்தின் கறை திரைகளுக்கு விலகினவராகவும் அதே சமயம் மனித குலத்தில் தோன்றினவராகவும் இருக்க வேண்டும். கர்த்தருடைய சிந்திக்கின்ற திறன் படைத்த மக்கள் மத்தியில் இது ஒரு முக்கியமான கருத்தாகும். எல்லா மனித நடைமுறையில் சாத்தியமற்ற காரியத்தையும் யோபுவினுடைய சாட்சியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டுப் பார்க்கும்போது நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் விஷயத்தில் இதை தேவன் எவ்வாறு நிறைவேற்றினார்? மனித இனத்தை அழிக்கிற பாவத்திற்கும் சாபத்திற்கும் காரணராகிய முதல் பூரண மனிதனுக்கு ஒரு சரியான விலைக்கிரயத்தை, ஈடுப-யை கொடுக்க ஒரு மாசில்லாதவரை இந்த சந்ததியி-ருந்து பிறப்பிக்கிற, இயலாத இந்த காரியத்தை எவ்வாறு தெய்வீக ஏற்பாடு நிறைவேற்றியது என்பதை விளக்க அதிகமான ரூபகாரங்களை கொடுப்பதே இந்த அத்தியாயத்தின் முக்கிய வேலையாகும்.

தேவனால் போதிக்கப்பட்ட மெய்யான சீஷர்களுடைய இரட்சிப்புக்கோ விசுவாசத்திற்கோ நல்லொழுக்க அறிவு அத்தியாவசியமானதல்ல. ஆனால் அநேக தீங்கான விமரிசனம் (நியாயமான, நியாயமற்ற) நிலவுகிற தற்காலத்தில், கிறிஸ்தவ மையக்கொள்கையும், ஈடுப-க்கு மிகவும் நெருங்கினதுமாகிய இந்த சத்தியத்தை (ஒப்புரவாகுதலை) அறிந்திருப்பது அவசியம். ஏனெனில் பிரசங்க மேடை மற்றும் பீடத்தி-ருந்து ஈடுப-யைக்குறித்த போதனைக்கு எதிரான சத்துருவின் தாக்குதலை தாங்கவும், கர்த்தருடைய ஜனங்களின் விசுவாசத்திற்கு ஊக்கமளிக்கவும் இது ஏற்படுத்தப்பட்டது. வேதாகம சத்தியத்தின்படி நமது கர்த்தர் கறை திரையற்றவராக இருந்தார் என்பதே பல நூற்றாண்டுகளாக அநேக பரிசுத்தவான்களுக்கும்,

நமக்கும் போதுமான அடிப்படை ஞானமாய் உள்ளது. இந்த ஞானத்தைத் தந்த தேவனுக்கு நன்றி கூறுவோம். இந்த சத்தியத்தைக் குறித்த வேதாகம வார்த்தையெல்லாம், ஏற்ற வேளையில் விசுவாச வீட்டாருக்கு வருகிற போஜனமெல்லாம் இயற்கை நியதிக்கு இசைவாகவும் தர்க்க சாஸ்திரத்தினால் உறுதிப்படுத்தப் படுகிறதாகவும் இருக்கிறது.

ரோமன் கத்தோ-க்க சபை, தங்களுடைய விசுவாசத்தை நிலைநிறுத்த மரியாளை புனிதவதியாகவும், அவள் கறை திரையற்றவள் என்றும், பூரணமானவள் என்றும் கூறுகின்றனர். இதன் மூலமாக இயேசு கிறிஸ்துவும் பூரணமானவர் என்றும், பாவங்களுக்கு விலகினவர் என்றும் கூறுகின்றனர். இது தவறு. இந்த உலகத்தில் ஆதாமின் வழியில் வந்த எல்லா மனிதர்களைப் போல மரியாளும் ஒருவரே. அவளுடைய ஜீவனும் ஆதாமின் மூலமாகப் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டதே. மற்ற எல்லாரையும் போல, ஆதாமின் சந்ததியார் சுதந்தரித்துக் கொண்ட மனித பலவீனங்களாகிய கறைதிரை, பாவம் மட்டுமல்லாமல், தவிர்க்க முடியாத மரணத் தீர்ப்புக்கும் உட்பட்டவள். மனிதனாகிய கிறிஸ்து ஒருவரே இதற்கு விதி விலக்கானவர் என்பதே உண்மை.

அநேக இயற்கையின் சீற்றங்களி-ருந்து தேவன் நம்மை தெய்வாதீனமாக காப்பாற்றுவதை நாம் மறவாதிருப்பது நல்லது. உதாரணமாக இயற்கையின் விதியின்படிஉஷ்ணமடைந்த எந்தப் பொருளும் விரிவடைகிறது. குளிர்வடையும் போது சுருங்குகிறது. இதற்கு தண்ணீர் விதிவிலக்காகும். நீரைக்குளிரூட்டும்போது விரிவடைந்து திடமான பனிக்கட்டியாகிறது. உஷ்ணமடையும்போது ஆவியாகப் போய்விடுகிறது. விதிவிலக்கு இல்லாமல் போயிருந்தால், ஆறு கோடைக் காலத்தில் உருகாத பனிக்கட்டியாய் இருந்திருக்கும். அதுபோல கனிமப் பொருட்களிலேயே ஆண்டிமணி (பாதரசம்) இயற்கைக்கு மாறாக விதி விலக்காயிருப்பது எவ்வளவு உதவியாக இருக்கிறது. இதனைப் பயன்படுத்தி அச்சிடும் போது ஓரங்கள் ஒழுங்காயிருக்கிறது. இல்லாவிடில் குளிர் காலத்தில் ஒரு மாதிரியும், கோடை காலத்தில் வேறு மாதிரியாகவும் ஒழுங்கற்றவையாயிருக்கும். தேவ கிருபையால் ஒரே ஒரு விதிவிலக்கான ஈடுப-ன் மூலம், ஈட்டுக்

கிரயம் கொடுத்து மனிதரை மீட்டுக் கொள்ள வாய்ப்பாயிற்று. இந்த சிந்தனையோடு, எப்படி லோகோஸ், "ஆபிரகாமின் வித்து," "ஸ்திரீயின் வித்து," மாம்சமாகியும் கறைதிரை இல்லாதிருந்தார் என்பதையும், ஆதாமுக்கும் அவனது சந்ததிக்கும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க ஈடுப-யானார் என்பதையும் நாம் ஆராய்வோம்.

உயிரோடிருக்கும் எந்த ஜீவியும் வல்லமையையும் ஜீவனையும் தகப்பனிடமிருந்து பெறுகின்றதேயன்றி தாயினிடமிருந்து அல்ல என்ற கருத்தை வேதம் ஏற்கிறது. ஜீவ வித்தை தகப்பனிடத்தி-ருந்து தாய் பெற்றுக் கொள்கிறாள். அவ்வித்தி-ருந்து கரு உருவாகி, தன்னைத்தானே பேணிக் கொள்ளும் சமயம் வரும் வரையில், தாயிடமே வளர்க்கப்படுகிறது. அதாவது தனக்கு தேவையான ஜீவனுக்கு அவசியமான ஆகாரத்தை பூமியி-ருந்தும், காற்றி-ருந்தும் பெற்று, தன்னைத் தானே போஷித்துக் கொள்ளும் திறன் ஏற்படும்வரை தாயின் கருவில் வளர்க்கப்பட்டு அதன்பின்பு பிறப்பு ஏற்படுகிறது.

தகப்பன் என்று சொல்லும்போது ஜீவன் தருபவர் என்ற முக்கியப் பொருளை உணர்த்துவதாயிருக்கிறது. அது போலவே, தேவனே பிதா, யாவருக்கும் ஜீவன் அளிப்பவர்; பூமி ஆதாமுக்குத் தாயாக இருந்தது போலவே அனைத்துலக மக்களுக்கும் பூமி தாயாகிறது. *(லூக்.3:38)* ஆதாமின் உருவம் பூமியின் இயல்புகளைக் கொண்டே உருவேற்படுத்தப்பட்டது. எனவே பூமி ஆதாமுக்குத் தாய் போன்றது. ஆதாமை மனிதன் என்று சொல்வதற்கான ஜீவன், பிதாவின் மூலமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. எனவே தேவன் தந்தையாகிறார். மனித வகைகளில் ஆண்களுக்கு மட்டுமே ஜீவன் கொடுக்கக் கூடிய வல்லமை உருவாக்கப்பட்டது. இந்த ஜீவனை கொடுக்கக்கூடிய வல்லமை, ஒவ்வொரு ஆணுக்கும், தனக்கு சந்ததியைப் பிறப்பிக்கும் வல்லமையாக வழங்கப்பட்டது.

இந்தக் கொள்கைக்கு இசைவாக பிள்ளைகள் பிதாவினால் உருவாக்கப்பட்டு, தாயால் பெற்றெடுக்கப்பட்டார்கள் என்ற வழக்குச் சொல் ஏற்பட்டது. *(ஆதி.24:47)* இவ்வாறாக, யாக்கோபு எகிப்துக்குச் சென்றபோது அவன் குமாரர்கள் மூலமாகத் தோன்றிய குமாரர்கள் எழுபது பேர் என்று எண்ணிக்கை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அந்த எழுபது ஆத்துமாக்களும் யாக்கோபின் அரையி-ருந்து

தோன்றியவர்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. *(ஆதி.46:26-27; யாத்.1:5)* இவ்விதமாகவே சாலமோன் தாவீதின் கர்ப்பப் பிறப்பு என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. *(I இராஜா. 8:19; II நாளா. 6:9)* இவ்விதமாகவே பவுலும், "எல்லா இஸ்ரயேலரும் ஆபிரகாமின் அரையி-ருந்து வந்தவர்கள்" என்கிறார். "மெல்கிசேதேக் ஆபிரகாமுக்கு எதிர் கொண்டு போனபோது, லேவியானவன் தன் தகப்பனுடைய அரையி-ருந்தபடியால், தசமபாகம் வாங்குகிற அவனும், ஆபிரகாம் மூலமாகத் தசம பாகம் கொடுத்தான் என்று சொல்லலாம்." *(எபி.7:5, 10)*

இப்படியாக முழு மனுக்குலமும் தகப்பனாகிய ஆதாமினால், தாயாகிய ஏவாள் மூலமாக உருவாக்கப்பட்டது. ஏவாளிடமிருந்து ஜீவன் உண்டாவில்லை. அதனால் தான் "ஆதாமுக்குள் எல்லாரும் மரிக்கிறது போல" என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஏவாளுக்குள் எல்லாரும் மரிக்கிறது போல என்று எழுதப்படவில்லை. ஆதாமினால் உண்டான மனித இனம், ஆதாம் சோதனையில் தோல்வியடைந்தபோது, முழு மனுக்குலமும் பாவம் சாபம் மரணத் தீர்ப்புக்குள்ளாயிற்று.

சந்ததி அபிவிருத்தியைப் பற்றியும் பாலூட்டிளைப் பற்றியும் நவீன அறிவியல் கூறும் கருத்தையே வேதாகமம் தெளிவாகப் போதிக்கிறது. ஆண்கள் மூலமாகவே சந்ததி விருத்தியடைகிறது என்று விஞ்ஞானிகள் இயற்கையின்படி ஏராளமான தர்க்கரீதியான ஆதாரங்களுடன் விளக்குகின்றனர். இதை ஒரு எளிய விளக்கத்துடன் காண, ஒரு கோழியையும் முட்டையையும் எடுத்துக் கொள்வோம். கோழியிடம் உயிர் அணுக்கள் கிடையாது. எனவே, சேவ-டமிருந்து உயிர் அணுக்களைப் பெற்று அந்த உயிர் அணுக்களைப் போஷித்து முட்டையாக உருவாகக்கூடிய திறனை பெற்றிருக்கிறது.

முட்டையில் உயிர் அணுக்கள் மட்டுமல்லாமல், அதற்கு வேண்டிய போதுமான சரிவிகிதளவில் போஷாக்குகளும் தாதுக்களும் அடங்கியுள்ளன. உயிர் வித்தின் சரிவிகித அளவிலே எல்லாம் முட்டைக்குள் அடங்கியுள்ளன. அதற்கு ஏற்ற சுற்றுப்புறச் சூழ-ல் நன்கு வளரும். மஞ்சள் கரு வெள்ளைக்கரு ஆகியவற்றிலுள்ள உயிர் அணு கருவாகி மெல்ல மெல்ல உயிராகிறது.

முட்டைக்குள் உள்ள உயிர் அணு முட்டை ஓட்டை உடைத்து வெளியே வரும்வரை தனக்கு வேண்டிய உணவுகளை முட்டைக்குள்ளே பெற்று வளர்ந்து வெளிவருகிறது. இப்படியேதான் மனிதனும், மற்ற ஜீவ ராசிகளும் ஜீவனைப் பெறுகின்றனர்.

தகப்பன் பரிபூரணமாக இருந்தால் பிள்ளையும் பரிபூரணமாக இருப்பான் என்பது சரியான காரண காரியத்தின்படி வேதமும் விஞ்ஞானமும் ஏற்றுக் கொண்ட உண்மையாகும். சுமாரான சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையில்கூட பூரண உயிர் வித்து பெண் முட்டைக்குள் சென்றவுடன் உறுதியான ஆரோக்கியமான கருவாக உருவெடுக்கிறது. பூரணமாக உருவான கரு, கருப்பைக்குள் தனக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தை எடுத்துக் கொண்டு அதற்குள்ளேயே சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றபடி குறுகி, நீண்டு, அசைந்து, சஞ்சரித்துக் கொண்டு வளர்கிறது. எல்லா மூலகங்களும் தனக்குச் சாதகமாக இல்லாவிட்டாலும் தனக்கு வேண்டியதை எடுத்துக் கொண்டு, வேண்டாததை விட்டுவிட்டு வசதியற்ற சூழ்நிலையிலும் சௌகரியமாக தனக்கு எந்தச் சேதமும் ஏற்படாமல் வளர்கிறது. மாறாக, உயிர் வித்து அபூரணமாக இருந்தால், சுற்றியுள்ள பலவீனத்தையும் தாயிடமுள்ள பலவீனத்தையும் மேற்கொள்ள முடியாமல், விஷத்தன்மையை அகற்ற முடியாமல், பலவீனத்திற்கும், வியாதிக்கும் ஆளாகிறது.

பழங்கால பழமொழி ஒன்று "ஒருவனுக்கு தேவாமிர்தமாக இருப்பது மற்றவனுக்கு விஷமாக இருக்கிறது" என்று கூறுகிறது. நன்றாக செரிக்கக்கூடிய வ-மை பெற்ற மனிதன் தான் உண்ணும் உணவி-ருந்து சத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஆரோக்கியத்தைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். ஆனால் நன்றாக செரிக்கக்கூடாத உடலைப் பெற்ற மனிதன் அதே போன்று உண்டால் அவ்வுணவே அவனைக் கொன்றுவிடும். திடகாத்திரமானவன் ஆகாரத்தில் தேவையானவைகளை எடுத்துக் கொண்டு தேவையில்லாதவைகளை தள்ளிவிட்டு விடுகிறான். ஆனால் பலவீனமானவன் அவ்வாறு செய்ய இயலாததால் அவ்வுணவுப் பொருள்களே நஞ்சாகி அடிக்கடி நோய்வாய்ப்படுகிறான். மனுக்குலத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் பூரணர் இல்லை என்பதை நினைவு கூறவேண்டும். ஆகையால்

ஒவ்வொருவரும் தனது அபூரணநிலையால், உணவிலும், நீரிலும், காற்றிலும், உள்ள கிருமிகளை எதிர்கொள்ள திராணியற்றவர்களாயிருக்கின்றனர். இதனிமித்தம் எல்லாரும் அபூரணராக பிறந்து, வியாதியை நீண்ட நாள் மேற்கொள்ள முடியாத வர்களாயிருக்கின்றனர். வியாதி பலகீன உறுப்புகளுக்கு முத-ல் பரவி எல்லாவற்றையும் முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து விடுகிறது.

ஏவாள் மட்டும் பாவம் செய்திருந்தால் இந்த மனுக்குலத்திற்கு மரணம் ஏற்பட்டிருக்காது. ஆதாம், தான் சிருஷ்டிக்கப்பட்டப் பூரண நிலைமையிலேயே நிலைத்திருந்தால் ஜீவனை இழந்திருக்க மாட்டான். அவனுடைய சந்ததியும் பாவமில்லாமல் பிறந்திருப்பார்கள். தாயாகிய ஏவாள் மீது விதிக்கப்பட்ட மரணத் தீர்ப்பானது அபூரணமான சாபங்களை அவளுக்குக் கொண்டு வந்தது. ஏவாள் மட்டுமே நன்மை தீமையான கனியைச் சாப்பிட்டு சாபம் பெற்றிருந்தால் அவளுடைய சந்ததிக்கு இந்தப் பாவம் வந்திருக்காமல், அவளுடைய சந்ததி பூரண நிலைமையில் இருந்திருப்பார்கள். அவளுடைய சந்ததி சத்தற்ற உணவி-ருந்து நன்மையானவைகளை ஏற்றுக் கொண்டு தீமைகளைவிட்டு, பாவம் சாபம் ஆகியவற்றிற்கு விலகி இருப்பார்கள்.

மாறாக, ஆதாம் பாவம் செய்து ஏவாள் பாவம் செய்யாதிருப்பாளேயானால். பாவத்திற்காக ஆதாமும் அவனுடைய பின்வரும் சந்ததியும் மரண தண்டனை அடைந்திருப்பார்கள்; தாயாகிய ஏவாள் எவ்வளவுதான் ஆரோக்கியமான முட்டையைப் பெற்றிருந்தபோதிலும், தகப்பனாகிய ஆதாம் பரிபூரண நிலைமையை இழந்ததால், அவனுடைய வித்து பாவத்திற்குள்ளாகியிருந்ததால் அபூரண நிலையை அடைந்திருக்கும். "ஆதாமுக்குள் எல்லாரும் மரிக்கிறது போல," "ஒரே மனுஷனுடைய கீழ்ப்படியாமையினாலே... எல்லாருக்கும் மரணம் ஏற்பட்டது" என்று வேதம் கூறுகிறது. - *I கொரி.15:22; ரோம.5:12, 19*

முதலாம் ஆதாமுக்கும், இரண்டாம் ஆதாமுக்கும் இவர்களுடைய மணவாட்டிக்கும் இடையே உள்ள ஒற்றுமை எவ்வளவு ஆச்சரியமாக உள்ளது. மனித இனத்தின் மரணம் ஏவாளால் விளைந்தது அல்ல, ஆதாம் மட்டுமே அதற்கு பூரணப் பொறுப்பாளி. எனினும் அந்த சாபத்தைக் கொண்டு வருவதில் ஏவாளுக்கு முக்கிய

பங்குண்டு. அதைப் போலவே பாவம், சாபம், மரணத்தினால் அழிந்து வருகிற மனுக்குலம் மீட்படைய அந்த மீட்பின் பணியைச் செய்வதில் மணவாட்டிக்கும் முக்கியப் பங்கிருந்தாலும் இயேசு கிறிஸ்துவே மீட்புப் பணியின் நாயகராவார். "இழந்து போனதை" சீர்ப்படுத்துவதில் மணவாட்டிக்கும் பங்குண்டென்றாலும், அந்தப் பங்கு கிறிஸ்துவின் மூலமாய் தேவன் மணவாட்டிற்கு காட்டும் தயவு ஆகும்.

ஆதாம் என்கின்ற சுனையே கெட்டுப்போனதால் அவனுக்கு பின்வரும் சந்ததிகள் பாவம், சாபம், மரணம் ஆகியவற்றி-ருந்து விடுபட முடியவில்லை. "அசுத்தத்தி-ருந்து சுத்தத்தைப் பிறப்பிக்கத் தக்கவன் யார்? ஒருவனும் இல்லை." இங்கே சொல்லப்பட்டிருக்கும் உதாரணக் குறிப்பு பெண்ணைக் குறிக்காமல் ஆணைக் குறிப்பிடுகிறது என்பதை அறிந்திருத்தல் அவசியம். அசுத்தமாக்கப்பட்ட சுனையி-ருந்து உற்பத்தியாகும் எவனும் சுத்தமானவனாக இருக்க முடியாது. "நீதிமான் ஒருவனாகிலும் இல்லை." "ஒருவனாவது, தன் சகோதரன் அழிவைக் காணாமல் இனி என்றைக்கும், உயிரோடிக்கும்படி, எவ்விதத்தினாலாவது அவனை மீட்டுக் கொள்ளவும், அவனிமித்தம் மீட்கும் பொருளை தேவனுக்குக் கொடுக்கவுங் கூடாதே." - ரோம.*3:10; சங்.49:7-8.*

கரு உருவாகி குழந்தையாக பிறக்கும் வரையுள்ள காலப்பகுதியில் தாயின் மனநிலையைப் பொருத்தே அந்தக் குழந்தையின் குணமும், சுபாவமும் அமையும் என்பது அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட உண்மை. பிறவியிலேயே குழந்தைக்கு உடல்நிலை பாதிப்போ, மனநிலை பாதிப்போ ஏற்படுவதை உதாரணமாகக் கூறலாம். பூரணமான உயிர் அணு ஆரோக்கியமான கர்ப்பப்பையில் இருந்தாலும், அந்தத்தாயின் தீமையான எண்ணம் அந்தக் கருவை நிச்சயமாக பாதிக்கும். தற்காலச் சூழ்நிலையில் மனுக்குலம் இதை தீர்மானிக்க முடியாது. ஏனெனில் இதற்கேற்ற ஆதாரங்களோ சான்றுகளோ கிடையாது. மேற்சொன்ன சூழ்நிலையில் இயேசு கிறிஸ்து பிறக்கவில்லை. எனவே நாம் இதை விவாதிக்கத் தேவையில்லை. வேதவாக்கியங்கள் வெளியரங்கமாகத் தெரிவிப்பது யாதெனில்:

1. இயேசு கிறிஸ்து பிறப்பதற்காகத் தேவனால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பரிசுத்தமுள்ள மரியாள் "ஸ்திரீகளுக்குள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவளும், தேவனிடத்தில் தயவு பெற்றவளுமாய் இருந்தாள்." *(லூக். 1:28- 30,42)*

2. மரியாள் விசவாசத்தினால் நிறைந்தவளாயும், தேவனுக்குள் சந்தோஷப்படுகிறவளாயும், தேவத் திட்டத்திற்கு ஒரு கருவியாகவும் இருந்தாள் .

3. "என் ஆத்துமா கர்த்தரை மகிமைப்படுத்துகிறது. என் ஆவி என் இரட்சகராகிய தேவனில் களி கூறுகிறது" *(லூக்.1:45-47)* என்று மரியாள் கூறினாள். யோசேப்போ அல்லது உலகமோ தன்னை பரிகாசிப்பார்கள் என்று மரியாள் பயப்படவில்லை. அவள் தேவனுக்குள் மனமகிழ்ச்சியாய் வாழ்ந்தாள் என்பதை மேற்கண்ட வசனத்தில் காணலாம். இதனிமித்தம் இயேசு ஆரோக்கியமான குழந்தையாகப் பிறந்தார்.

அபூரண, குறைவுள்ள, ஆனால் நல்ல நோக்கமுடைய ஒரு பெண்ணிடமிருந்து பூரண சந்ததி பிறக்காததற்கு ஒரே காரணம், தந்தையினால் பூரண உயிரணுவை கொடுக்க முடியாததேயாகும். எனவே வேத போதனைக்கு இசைவாக இயேசுவின் விஷயத்தில் ஒருபூரண ஜீவன் (ஆதாமி-ருந்து அல்ல) தேவ வல்லமையால் முன்னிருந்த நிலமையி-ருந்து மனித கருவாக மாற்றப்பட்டு தாய் அபூரணமாக இருந்தாலும் பரிசுத்தமாக (தூய்மையாகவும், பூரணமாகவும்) பிறந்தது. *(லூக்.1:35)* மரியாள், ஆதாமின் சாய-ல் மனரீதியாக, ஒழுக்க ரீதியாக, உடல் ரீதியாக அபூரண நிலையி-ருந்தபோதும், இயேசு கிறிஸ்துவின் பிறப்பில் இவைகள் எந்த பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தவில்லை. தற்கால விஞ்ஞான கண்டுபிடிப்புகளின்படியும் வேதாகமத்தின்படியும், இயேசு ஆதாமின் பாவத்திற்குட்படாமல் பூரண மனிதனாகப் பிறந்தார்.

தந்தையிடமிருந்து உயிர் தோன்றுகிறது என்றும் தாயிடமிருந்து உருவமும் சாயலும் தோன்றுகிறது என்றும் விஞ்ஞானிகள் நிரூபித்திருப்பதையே வேதாகமும் சாட்சியாக கூறுகிறது. விஞ்ஞான ரூபகாரங்களை சாமான்யன் புரிந்து கொள்ள முடியாது. தேவன் ஞானத்தை பலவகையாகப் பிரித்து

ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியான ஞானத்தைப் போதிக்கிறார். அதனால் எல்லாருடைய சுபாவமும் ஞானமும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதில்லை. ஒரு எல்லைக்கு மேலாக மனிதர் கற்பனைசெய்ய முடியாதபடி தேவன் நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார். மனிதன் கழுதையையும் குதிரையையும் சேர்த்து வீரிய இனமான கோவேறு கழுதையை உற்பத்தி செய்தான். ஆனால் தேவன் அவ்வித கலப்பினத்தை இனப்பெருக்கம் செய்ய முடியாதபடி தடுத்துவிட்டார்.

உருவமும், சுபாவமும் தகப்பனிடமிருந்து குழந்தைக்கு உண்டாகின்றது என்கிற பழைய விஞ்ஞானக் கூற்று மறுக்கப்பட்டு, தற்கால அறிவிய-ன்படி ஜீவன் மட்டும் தந்தையிடமிருந்து வருவதால், தந்தையே ஜீவன் அளிப்பவர் என்று சொல்லப்படுகிறது. சாயல், சுபாவம், பராமரிப்பு ஆகியவைகளெல்லாம் தாயின் மூலமாகவே தரப்படுகிறது. இதை வேதாகமத்தி-ருந்து விளக்க வேண்டுமானால் "மனித குமாரத்திகள்" அதிக அழகுள்ளவர்களென்பதால் அவர்களோடு தங்கள் ஆதிமேன்மையைக் காத்துக் கொள்ளாமல், தங்கள் குடியிருப்பை விட்டுவிட்ட தூதர்கள் சேர்ந்தனர் என்பதை கூறலாம். *(ஆதி.6:2,4; யூதா.6; II பேது. 2:4)* தேவ தூதர்கள் மனித ரூபம் எடுத்து குழந்தைகளைப் பெற்றபோது, அவர்கள் பலம், பராக்கிரமம், கூர்மையான அறிவு எல்லாவற்றிலும் மனிதனை விட பலமடங்கு மேன்மையானவர்களாக இருந்ததினால் இவர்களைப் "பூர்வத்தில் பேர் பெற்ற மனிதர்களாகிய பலவான்களானார்கள்" என்று வேதாகமம் கூறுகிறது. பூரணத்திலும், வ-மையிலும், ஆயுளிலும், குறைவில்லாத தூதர்களுக்கும் அபூரணமான மரண சாபத்தின் கீழிருந்த பெண்மணிகளுக்கும் பிறந்தவர்களே இந்த பலவான்கள் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

மரிக்கிற ஆதாமின் சந்ததியாரை ஆட்டிப் படைக்கின்ற எஜமான்களாக இந்த பலவான்கள் இருந்தார்கள். இவர்களை எபிரேய மொழியில் நெபி-ம் (NEPHILIM) என்கின்றனர். இவர்களைத் தேவன் அங்கீகரிக்கவில்லை. இவர்கள் ஜீவன் பெறுவதற்கு எந்த ஒரு வாய்ப்பும் வழங்கவில்லை. மரணத் தீர்ப்பும் வழங்கவில்லை. நோவாவையும் அவனுடைய குடும்பத்தாரையும் பாதுகாக்க இந்த

அரக்கர்களை முற்றிலும் ஜலப்பிரளயத்தில் அழித்தது தேவகிருபையே. "இந்த சந்ததியில் நோவா தேவனுக்கு முன்பாக நீதிமானாக இருந்தான்." ஆதாமுக்குப் பின் வந்த சந்ததியார் மிகவும் கெட்டவர்களாக இருந்தார்கள். அதோடுகூட தூதர்களின் கலப்பினாலே மேன் மேலும் மனித சந்ததி கெட்டுப் போயிருந்தது. புதிய தகப்பன்களாகிய தூதர்களுக்குப் பிறந்ததினால் புதிய அரக்கத் தனமான ஜீவிகள் தோன்றினார்கள் என்று நாம் கூறலாம்.

புராணங்களிலும், இதிகாசங்களிலும் இவர்களின் புகழ் பேசப்படுவதால், இன்றளவும் பெயரைக் கேட்டாலே பயத்துடன் பார்க்கின்றனர். ஜலப்பிரளயத்தில் இவர்கள் அழிக்கப்பட்டு சில நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பின்னரும்கூட, அவர்களில் சிலர் தப்பிப் பிழைத்து இருக்கிறார்கள் என்ற தவறான செய்தியைக் கேட்டு சமீப கால யுத்தங்களில் வென்றபோதும், யூதர்கள் கலங்கி நடுங்கிப் போயினர். *(எண். 13:33; 14:36, 37)* கானான் தேசத்தில் பராக்கிரமசா-கள் இருந்தார்கள் என்பது மெய்யே, இருந்தபோதிலும் இவர்கள் தூதர்களினால் உண்டானவர்கள் அல்ல. இந்தக் கொள்கையை விளக்க இன்னொரு உதாரணத்தைப் பார்ப்போம். ஜீவன் தகப்பனிடமிருந்து வருகிறது. சுபாவம், உருவம், பராமரிப்பு ஆகியவை தாயிடமிருந்து வருகிறது. யேகோவா தேவன் தெய்வீக சுபாவத்தில் இருக்கிறவர். எனவே வெவ்வேறு சுபாவங்களையுடைய தேவ புத்திரர் தோன்றினார்கள் என்பது உண்மை. ஆவியின் சுபாவமுள்ள தூதர்களுக்கெல்லாம் அவரே தந்தை. *(யோபு. 2:1; 38:7; எபி.2:9)* அதுபோல மனித சுபாவமுள்ளவர்களுக்கும் அவரே தந்தை *(லூக். 3:38)*. தேவனுடைய சாயலைப் பெறப் போகிற புதிய சிருஷ்டிகளான, முதலாம் உயர்த்தெழுத-ல் பங்கு பெற்று, தெய்வீக சுபாவத்திலும் பங்கு பெறப் போகிற பரிசுத்தவான்களுக்கும் ஜீவன் அளிக்கிறவர் பிதாவாகிய தேவனே. *(II பேது. 1:4)* தேவனுடைய ஆவியும், வல்லமையுமே ஆவியின் ரூபத்திலுள்ளவர்களை உருவாக்கி அவர்களைப் பரிபா-க்கிறது. அதே ஆவியும் வல்லமையுமே தான், மனித ரூபத்திலுள்ளவர்களையும் அவர்களுக்குக் கீழான மிருகங்களையும் உண்டாக்கிப் பரிபா-க்கிறது. *(ஆதி. 2:7; I கொரி. 15:47)* புதிய சிருஷ்டி தெய்வீக சாயலைத் தரித்துக் கொள்ளும்போது

தம்முடைய வார்த்தையின்படியே ஜெநிப்பிக்கப்பட்டவர்களாயும், உடன்படிக்கையின் கர்ப்பத்தில் பிறந்தவர்களாயும் உள்ள, இந்த சந்ததியைக் குறித்த தெளிவான கருத்தை தேவன் நமக்கு விளங்கச் செய்கிறார். இந்த உடன்படிக்கை ஆபிரகாமிடம் தேவன் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கையாகும். இந்த உடன்படிக்கையின் தாயாகிய சாராள் மூலமாக ஈசாக்கு பிறந்தார். ஏனெனில் ஈசாக்கு தான் வாக்குத்தத்தத்தின்படியான வாரிசு. இந்த சாராள் உடன்படிக்கையின் மூலமாக நாமும் தேவனுடைய பிள்ளைகளாக, வாக்குத்தத்தத்தின் வாரிசுகளாகிறோம். சாராள் உடன்படிக்கை புதிய உடன்படிக்கை ஆகும். *(கலா. 4:23-31; I பேது 1:3; 4, 23; II பேது. 1:4)*

மேலும் உதாரணமாக கிறிஸ்துவ யுகத்திற்கு முன்னான யூதயுகத்தில், ஒரு குழந்தை தந்தையிடத்தி-ருந்து ஆசீர்வாதத்தையும் சலுகைகளையும், தாயினிடத்தி-ருந்து தயையும், சுபாவத்தையும் பெறுகிறது என்ற அதே கோட்பாட்டை விளக்குகிறது. தாயிடமிருந்து சுபாவம், உரிமைகள், சலுகைகள், சுதந்திரம் ஆகியவைகளை குழந்தை சுதந்தரித்துக் கொள்கிறது. இவைகளை தகப்பனிடமிருந்து பெறத் தேவையுமில்லை. மென்மேலும் இக்கருத்து வ-யுறுத்தப்படும் ஆதார வசனங்கள் - *ஆதி. 21:10; யாத். 21:4; கலா. 4:30.*

மேற்கண்ட விளக்கங்களெல்லாம் நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து ஒரு பெண்ணின் மூலமாகத்தான் பிறந்தார் என்பதை எடுத்துக் காண்பிக்கிறது. பரிசுத்தமான வித்து பெண்ணிடத்தி-ருந்து "பூமிக்குரிய" சுபாவங்களை சுதந்தரித்துக் கொண்டது. இயேசு முன் இருந்த பரிசுத்த நிலைமையிலேயே, பரிசுத்தத்தி-ருந்து பிறழாமல் பூமிக்குரிய சுபாவங்களை பெண்ணிடத்தி-ருந்து பெற்றுக் கொண்டார். அசுத்தத்தி-ருந்து பரிசுத்தமுள்ளது தோன்றாது. "அவர்" தேவனிடத்தி-ருந்து வந்தவர். மரியாளினால் அபிவிருத்திச் செய்யப்பட்டு போஷிக்கப்பட்டவர். *(யோவா. 8:42; கலா. 4:4)*

நமது ஆண்டவராகிய இயேசு எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தெய்வீக சுபாவத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டிக்கிறபடியால் இனி அவர் மாம்ச ஜீவியல்ல. ஆதாமின் பாவத்தினால் இழந்த பூரண மனுஷ சுபாவத்தை மனுக்குலம் திரும்பப் பெறுவதே அவரது வேலையாக இருந்தது என்று காண்பிக்கப்படுகிறது. எனவே அவர் முழு

மனுக்குலத்திற்கும் ஜீவனை அளிப்பவராக அல்லது பிதாவாக இருப்பதாக கூறப்படுகிறது. இப்படியாக தந்தையும், ஜீவன் தருகிறவருமாகிய இயேசு கிறிஸ்து தெய்வீக சுபாவத்தில் இருப்பார். ஆனால் அவருடைய பிள்ளைகளோ மனித சுபாவத்தில் இருப்பார்கள். அவர்களை முந்தின சீருக்கான உடன்படிக்கைக்கு கொண்டு வருவதே ஆபிரகாமின் மூன்றாவது மனைவியாகிய கேத்தூராள் உடன்படிக்கை ஆகும்.

நமது பாடத்தை மறுபடியும் பரிசீ-க்கும்போது, நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து அபூரணமான தாயாரிடத்தில் பிறந்த போதிலும், பரிபூரணமும் குற்றமற்றவருமாக அற்புதமாக பிறந்தார் என்பதை உணர்கிறோம். இது சிருஷ்டிகரின் படைப்பு முறைமைக்கு முரண்பட்டதல்ல, முறையானதே. இதே மாதிரியே முதல் சிருஷ்டியான ஆதாமுக்கு தேவன் ஜீவனைத் தந்தபோது, தாயாகிய பூமி, விசேஷித்த தோட்டமாகிய ஏதேனைத்தவிர, அபூரணமாக இருந்தாலும் ஆதாம் பூரண மனிதனானான். இயேசு கிறிஸ்து மனிதனாக இந்த பூமிக்கு வருமுன் இருந்த பரிசுத்த நிலைமையிலேயே அவருடைய ஜீவ அணுக்கள், மரியாளின் கர்ப்பத்தில் பரிசுத்தமாக நிலை நிறுத்தப்பட்டது என்பதை ஏராளமான வேத ஆதாரங்கள் அறிவுப்பூர்வமாய் உறுதி செய்கின்றன. அவற்றில் ஒன்று, "பரிசுத்தரும், குற்றமற்றவரும், மாசில்லாதவரும், பாவிகளுக்கு விலகினவருமாய் இருந்தார்" என்கிறது. *(எபி. 7:26)* தேவநீதியின்படி இப்படிப்பட்ட ஒருவர் நமது மீட்புக்கு தம்மையே ஈடுகொடுத்து நம்முடைய பாவங்களுக்கு அவர் ஈட்டுக் கிரயமானார். அவர் தாமே நம்முடைய பெலவீனங்களை ஏற்றுக் கொண்டு, நம்முடைய நோய்களை சுமந்தார். இவ்விதமான தேவகாரியங்களைக்குறித்து இரக்கமும் உண்மையுமுள்ள ஆசாரியர் நமக்கு ஏற்றவராயிருக்கிறார். *(மத்.8:16,17; எபி. 7:26)*

இப்படியாக இயேசு கிறிஸ்து மாசற்றவராக இருக்கிற அதே சமயத்தில் தம்முடைய சகோதரர்களுக்கு ஒப்பானவராக எப்படி இருக்க முடியும் என்கிற சிந்ததனையைத் தொடர்வோம்.

அ அ